

γαινε 'μπροστά του θαρρετά, δίχως νά νοιώθῃ πῶς ὁ κίνδυνος ἐρχόταν ἀπὸ 'πίσω του, ἀπὸ 'μπρός του, ἀπὸ πάνω του, πῶς σὲ μιὰ στιγμή θὰ ἦταν λυῶμα, σὲ μιὰ στιγμή ἕνα παπούτσι, μιὰ ρόδα, ἕνα πέταλο, θὰ τούκοβε τὸ δρόμο μαζί με τὴ ζωὴ του.

**

Πήγαινε τυφλά, στὴ μοῖρα τῶν σαλιάγκων, ἀπαράλλαχτα ὅπως πᾶμε κ' ἐμεῖς, οἱ μεγάλοι σάλιαγκοι πρὸς τὴν αἰώνια μοῖρα μας ἔτσι ξένοιαστα καὶ ἀνύποκτα δίχως νά ξέρουμε ποιά εἶνε ἡ ἀτελείωτη ζωὴ, δίχως νά ξέρουμε ποῦ βρίσκεται τὸ βάραθρο ποῦ θὰ μᾶς καταπιῇ, τότε θὰ πέση ἀπάνω μας ἡ συμφορὰ ποῦ θὰ μᾶς λυώση.

(Ἀπὸ τὸν Νουμᾶν)

ΕΥΣΤΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΡΩΜΕΪΚΟ ΓΛΕΝΤΙ

διαδραματιζόμενον μεταξὺ μιᾶς ὀκᾶς καὶ μιᾶς κάμας
εἰς δύο σκηνὰς τελειωτικὰς ...

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ. -- Πῶς ἀρχίζει.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ. — Πῶς τελειώνει.

Ι Α Σ Ω Ν

ΦΟΥΣΚΟΔΕΝΤΡΙΑ ἀνοιξιὰτικη, τὸ κῦμα σου γοργὸ
 Ἐέσπασε ἀπόψε κ' ἔγινε τὸ κάθε πλάσμα ὀρμή.
 Κουφὸς ὁ πόθος δὲ γροικᾶ, καὶ δὲν ἀκούει τὸ λογισμὸ
 Καὶ νοιώθει μιὰν ἀνάσταση κάθε σκεβρὸ κορμί.

Μὰ ἐντὸς μου δὲν ἐφλόγωσαν τὰ νειᾶτα τὰ παληά,
 Τὰ νειᾶτα τῶν δεκάξη μου τῶν χρόνων νοσταλγῶ,
 Καὶ ξεγελιέμαι πλάθοντας ὄνειρα ἠρωϊκὰ
 Γιὰ μιὰ Κολχίδα ἀρμενιστῆς γιὰ κάποια νέαν Ἄργω.

[1912]

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ